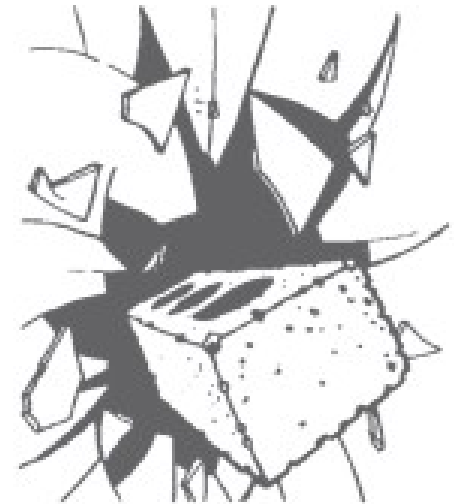

Прякото действие

Дванадесет мита за прякото действие | Пряко действие или гласуване?

Превод и допълнения: **Автономна безвластническа група**
“АНАРХОСЪПРОТИВА”

За контакти: **aresistance@riseup.net**

Дванадесет мита

за

прякото действие

Прякото действие (това е всяко действие, което заобикаля установените политически канали с цел да постигне директно нещо) има богата и дълга история по света, която може да се проследи до Бостънското Чаено парти, че дори и по-назад. Въпреки това има много неясни неща около него, отчасти поради начина, по който прякото действие е интерпретирано от корпоративните медии.

1. Прякото действие е тероризъм

Целта на тероризма е да спласва и по този начин да парализира хората. Прякото действие от друга страна има за цел да вдъхновява и мотивира, като показва на хората силата, с която да постигнем целите си, която всеки от нас притежава. Докато тероризмът е средство на определена класа, която иска да заграби власт за себе си, прякото действие предоставя възможности, чрез които хората сами да вземат в свои ръце контрола върху живота си. В крайна сметка прякото действие може да пречи на дейностите на дадена корпорация или институция, които активистите смятат за несправедливи, но това е просто форма на гражданско неподчинение, а не тероризъм.

2. Прякото действие е насилие

Да кажем, че е насилие да разрушиш оборудването на кланица или да счупиш прозорец, принадлежащ на партия, която прокламира войни, означава да дадем приоритет на собствеността над човешкия живот и този на животните. Това твърдение на практика признава всяко насилие срещу живи същества като фокусира цялото внимание върху собствеността и далеч от много по-важни теми.

3. Прякото действие не е израз на политическа позиция, а е криминален акт

За съжаление дали едно действие е легално или не не се определя от това дали е справедливо. Законите са си закони все пак. Да се противопоставиш на дадено действие, защото е нелегално означава да отхвърлиш по-важния въпрос дали е

действие може да се приложи върху всеки аспект от живота ви, във всяка част на света.

Гласуването се превъзнеса като "свобода" в действие. Това не е свобода - свободата е, на първо място, да се преценят възможностите, не да се избира между Пепси или Кока-Кола. Прякото действие е реалността. Вие създавате плана, създавате възможностите, без ограничения. В края на краищата, няма причина стратегиите на гласуването и прякото действие да не се прилагат съвместно. Те не се отричат взаимно. Проблемът е в това, че толкова много хора приемат гласуването за своя главен начин да упражнят политическа и социална власт, че прекомерно голямо количество от времето и енергията на всички отива в обмисляне и дебатиране на изборите, докато другите възможности за промяна биват похабени. С месеци и месеци преди всички избори, всички се карат за изборите, за кого да гласуват или да гласуват ли изобщо, докато гласуването отнема по-малко от час. Гласувайте или недейте, но не си губете времето! Помнете, че има много други начини, чрез които да бъдете чути!

Тези, които са напълно разочаровани от представителната демокрация, които мечтаят за свят без президенти и депутати, могат да са сигурни, че ако всички ние се научим как самостоятелно да прилагаме властта, с която разполагаме, въпросът кой политик да изберем ще бъде безсмислен.

Преведено от: <http://crimethinc.com>

В много отношения, прякото действие е по-ефикасно средство хората да вземат участие в обществото, отколкото гласуването. В крайна сметка, гласуването е лотария - ако един кандидат не бъде избран, всичката енергия, която електоратът му е вложил в това да го подкрепи е загубена, а властта, която избирателите му са се надявали той да упражнява отива при някой друг. Чрез преките действия, можете да сте сигурни, че работата ви ще даде някакъв резултат; а ресурсите които разработвате, дали ще са опит, контакти или някакво признание във вашата общност или организационна инфраструктура, не могат да ви бъдат отнети.

Представителната "демокрация" създава илюзията за участие, а всъщност ние просто избираме кой ще ни управлява !

другите само им се пречат, като не следват тяхната програма. Много енергия се прасосва в такива диспути и взаимни обвинения. При прякото действие, не е нужно толкова широко съгласие: различните групи хора могат да прилагат различен подход, в зависимост от това, в какво вярват и какво им е удобно да направят, така че все още да може да си взаимодействат и да формират взаимно-полезна цялост. Хора, включили се в различни преки действия нямат за какво да се карат, освен ако наистина нямат конфликтни цели (или годините гласуване по избори не са ги научили да се бият с всеки, който не мисли точно като тях). Противоречията около вота често отвличат вниманието от истинските проблеми, когато хората се вживеят в драмата - една партия срещу друга, един кандидат срещу друг. Чрез пряко действие, от друга страна, се повдигат самите проблеми, адресирани точно, и често разрешавани.

Гласуването е възможно само по изборно време. Пряко действие може да се приложи когато има нужда. Гласуването се използва, само за да се посочат актуалните теми в политическата програма на кандидатите, докато прякото

справедливо. Да твърдим, че винаги трябва да следваме закона, дори когато смятаме, че е неморален, означава да го поставим на по-високо ниво от собствената си съвест и да сме съучастни със несправедливостта. Когато законите пазят несправедливостта, нелегалните действия не са порок, а преклонението пред закона не е добродетел.

4. Прякото действие е ненужно, когато съществува свобода на словото

В общество, доминирано от корпоративните медии е почти невъзможно да има публичен диалог по даден проблем, освен ако не се случи нещо, което да насочи вниманието към него. При тези обстоятелства прякото действие не потъпква свободата на словото, а я подхранва. Иначе казано - когато човек, който по принцип би се възпротивил на несправедливостта, приеме че тя е неизбежна, не е достатъчно само да се говори за проблема, необходимо е да покажем, че е възможно да се направи нещо.

5. Прякото действие очуждава

Напротив, много хора, които намират традиционните политически партии за очуждаващи са вдъхновени от прякото действие. Различните хора избират да действат по различни начини; едно разнообразно и пестроцветно движение предлага разнообразни и пестроцветни възможности. Понякога хора, споделящи същите цели с тези, които използват прякото действие, използват цялата си енергия, за да го заклеймят. По този начин те превръщат победата в загуба. Много по-добре би било да използват възможността да привлекат цялото внимание върху действието.

6. Хората, използващи прякото действие, по-добре да се опитат да постигнат целите си по изградените политически канали

Много хора, използващи прякото действие, работят и вътре в системата. Това да използваш всяка институционална възможност не означава, че не можеш да действаш със същата отдаденост там, където такава институционална възможност не съществува.

7. Прякото действие е недостъпно

Някои форми на пряко действие не са отворени, но това не винаги означава, че нямат смисъл. Всеки има различни приоритети и възможности и трябва да е свободен да действа съобразно с тях. Въпросът е как различните индивидуалности и групи, които споделят еднакви дългосрочни цели, могат да се интегрират така, че да се допълват едни други.

8. Прякото действие е страхливост

Това твърдение най-често се прави от хора, които имат възможността да говорят безнаказано, т.е. тези, които притежават власт и тези, които признават тази власт. Трябвало ли е героите на Френската съпротива да показват куража си срещу

нацистката окупационна армия през деня, излагайки се по този начин на поражение? Така че в държава, все по-често тероризирана от полиция и правителство, чудно ли е, че тези, които имат дисидентско мнение искат да запазят своята анонимност, като се крият в сянката на мрака?

9. Прякото действие се използва само от студенти/привилегировани богаташки деца/отчаяни бедни хора/...

Това твърдение най-често се прави без никакви факти и е чиста клевета. В действителност прякото действие се използва и е използвано в най-различни форми от всякакви хора. Единственото изключение са най-богатите и овластени, които нямат нужда да действат по какъвто и да било нелегален или спорен начин, тъй като установените политически канали са идеално пригодени от и за тях.

10. Прякото действие е средство на агент-провокаторите

Това е поредната спекулация, неосноваваща се на факти. Да твърдим, че прякото действие винаги е дело на полицейски провокатори е глупаво: това отхвърля способността на активистите да действат сами, надценява силите на полицията и подхранва излюзията, че държавата е всемогъща. Иначе казано това отхвърля стойността и истинността на една цяла палитра от тактики. Когато хората обвиняват, че всяка тактика, която те не одобряват е полицейска провокация, това пречи на възможността за диалог относно уместна за тях тактика.

11. Прякото действие е опасно и може да има негативни последици за другите

Прякото действие може да е опасно в условията на репрезентативна политическа система и е много важно тези, които го използват да не излагат на опасност други. Това не е възражение спрямо него, дори обратното - когато стане опасно да действаме извън установените политически канали, точно тогава е най-важно да продължим. Властите могат да използват прякото действие като извинение, за да тероризират невинни, както е направил Хитлер, когато Райхстагът е бил подпален. Но всъщност властимащите са тези, които трябва да отговарят за несправедливостите, а не тези, които им се противопоставят. Въпреки че активистите може би се излагат на опасност, може да е по-опасно да стоим пасивни в лицето на несправедливостта.

12. Прякото действие никога не постига нищо

Всяко ефективно политическо движение в историята (от работническите борби за 8-часов работен ден до борбите за изборително право на жените) са постигнали нещо чрез преките си действия. Прякото действие може да допълва други форми на политическа активност по най-различни начини. Ако не друго, то показва нуждата от институционални реформи, давайки на хората повече възможности за преговори и победа; но прякото действие може да надскочи тази

си допълваща роля, като предлага цялостно нова организация на живота, в която властта е разпределена по равно между всички и хората имат равни и преки възможности да решават нещата, които ги засягат.

Пряко действие

или

гласуване?

Хората в България отиват все по-рядко до изборните урни, въпреки всички кампании и томболи с награди (милиони левове, изхарчени от данъците, които ние плащаме) за гласувалите. Ясно е защо - вече разбираме, че изборите не променят нищо, а ако променяха, то отдавна щяха да са ги забранили. Ясно е, че системата не работи... или поне не в наша полза. Защо толкова много хора имат усещането за неучастие в решаването на техните съдби? Може ли анонимното отбелязване на едно квадратче веднъж на четири години да е достатъчно участие в политическия процес? Но каква друга алтернатива освен гласуването имаме?

В действителност гласуването за някого, който да представлява твоите интереси, е най-малко ефективния начин за упражняване на политическа власт. Алтернативата, грубо казано, е да представляваш директно своите интереси. Това всъщност е прякото действие. Прякото действие понякога бива разбрано погрешно, като някакъв различен вид кампания, лобиране за влияние върху избрани длъжностни лица чрез тактиките на политическия активизъм; но то се отнася до всяко дело или стратегия, която засяга средностатистическия човек и решава проблемите директно, без да се позовава на избрани представители, корпоративни интереси, или други власти. Конкретни примери за пряко действие откриваме навсякъде. Когато хората създават своя собствена организация, за да споделят храна с гладни, вместо просто да отидат да гласуват за кандидат, който обещава да реши проблема с бездомниците с пари от данъци и бюрокрация, това е пряко действие. Когато човек разпечата и раздава листовки относно проблем, който го засяга, а не разчита на вестниците да го отразят или да напечатат писмата му до редактора, това е пряко действие. Без пряко действие надали въобще нещо наистина би могло да се направи.